

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XV, NR.9(186)/2012

BULETIN DE INFORMAȚII

OCT. 2012

Priveghere la Sfânta Cuvioasă Parascheva

Evangelhia citită astăzi la Utrenie ne da o cheie de aur pentru mântuirea noastră, pentru că Sfânta Parascheva se înscrie în rândul icoanelor acelor care n-au prea lăsat multe scrieri. Se aseamănă - nu-i așa? - prin modul ei de a intra în sufletele oamenilor, cu Sfântul Nicolae, care, la randul lui, n-a lăsat nimic scris; cu Sfânta Filoftea, pe care iarăși o pomnim și n-are nimic scris...

Sfânta aceasta, plecată din Epivata aceea a Traciei, cum ne spune Mineiul, care a colindat mult în viață, a ajuns la Constantinopol, în căutarea lui Hristos. La douăzeci și cinci de ani se retrăgea deja în Pustia Iordanului, întorcându-se spre casă, deci înapoi către țara ei de baștină. Sfânta aceasta, așadar, ne aduce aminte că cel mai important la întâlnirea cu Mirele Hristos nu este să strigi: "Doamne, Doamne, deschide-ne nouă!" , ci esențial este ca în candela ta să ai untdelemn. Este o chestie de practică. De aceea Maica aceasta Parascheva este mai mult o icoană a ortopraxiei decât a unei ortodoxii teologice, a unei fapte bune, a unei fapte dreptmăritoare. Și putem identifica fapta aceasta în modul în care se dezbraca de hainele strălucitoare, fiind fiică de oameni bogăți; cu frică de Dumnezeu, dar bogăți.

Și probabil că era urecheată, cam cum mi-aș urechea eu băiatul dacă ar începe să-și dea adidașii la cerșetorii de la intrarea în Catedrală,... Și fără îndoială că gestul acesta al părinților o va fi pus pe gânduri, pentru că ea, în mintea ei de copil, înțelesese foarte clar ce spunea Evangelhia: "Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie".

Vedeți? Minte de copil răspundea la strigăt dumnezeiesc cu gest de copil.

Alte gesturi de ortopraxie ale Cuvioasei Parascheva? Fără îndoială, această căutare a Constantinopolului, cum ne zice una dintre cântări: "Plecat-ai spre Constantinopol să te îndulcești cu in-

dulcirile cele duhovnicești", pentru că, în mod sigur, ajunsă la Constantinopol, nu va fi plecat în bazarurile din vremea aceea, ci va fi căutat părinți duhovnicești, va fi căutat să se spovedească, să se împărtășească. Iată că, după ce se leapădă de slava aceasta omenească, mai apoi caută să se umple de slava cea dumnezeiască.

Și cum inima ei jinduia după apa cea vie, iat-o ajungând în Pustia Iordanului, unde - iarăși faptă a ortopraxiei ei - rămâne acolo la o vârstă la care ceilalți probabil căutau încă mărirea lumii. Rămâne acolo întărindu-se și, cum spune cel care dintâi scrie viața Maicii Parascheva:

"Cine și cu ce cuvinte ar putea să spună nevoințele Maicii și lacrimile ei, și îndurerările, și bătăile în piept cu pumnul?" Minunate cuvinte, pentru că, în cele din urmă, acestea nescrise sunt valoroase înaintea lui Dumnezeu...

Noi avem zeci de monahi care sunt exact ca și Cuvioasa Maica Parascheva. Nu sunt trecuți în calendar pentru că poate nu-i știm cu numele, dar Cuvioasa Parascheva e biruitoare și-n numele lor, iar ei au biruit și-n numele Cuvioasei Parascheva. Și toți laolaltă au format familia mare a făptuitorilor de fapte mari în împărăția lui Dumnezeu - dacă vreți, bobârname date peste nas tuturor scepticilor și progresiștilor lumii actuale,

care, căutând anapoda salvarea în alte direcții, nu văd că ea nu este decât dinspre Hristos, pe jgheabul cel mic, pe calea cea îngustă.

"Vor fi fost preile de scandal pentru vremea lor, fără-ndoială, mai cu seamă că gesturile lor nu sunt gesturi obișnuite, și nebulia aceea a Crucii care i-a cuprins, ca și pe Cuvioasa Parascheva, din pruncie, îi va fi ținut poate o viață întreagă; dar o nebulie binecuvântată, care le-a dăruit mintea cea adevărată, cum se spune despre un alt nebun pentru Hristos: "Pierdutu-ți-ai tu mintea pentru Hristos Cuvioase Alexie, dar primit-ai în schimb mintea cea veșnică în împărăția lui Dumnezeu, luminată de harul lui Hristos"... "Doamne, Doamne, deschide-ne nouă!", strigau femeile ce nu mai au untdelemn, ne-bune. Dar cele înțelepte, intrate dincolo de ușa Mirelui, sigur că se vor fi bucurat c-au învățat să facă gesturi istețe, de om isteț, de om deștept, pentru că, vorba lui Steinhardt, "proștii nu se mântuiesc". Și, pentru că a avut această înțelepciune a adunării untdelemnului încă de tânără, încă de copilă, iată, Cuvioasa Parascheva va rămâne icoana această subterană care fără îndoială că de fiecare dată când ne pleznesc structurile noastre spirituale, vine să adauge iarăși stropire de agheasma sfințită pentru fiecare în parte... Dumnezeu să ne ajute, din colbul vremii să scoată spre noi icoane-reflector - cum este această icoană de lumina a Sfintei Cuvioase Parascheva - și să ne întâlnim în Liturghie, cântând iarăși: "Întru tine, Maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip". Și văzând că Hristos este iarăși în mijlocul nostru, ne vom bucura și vom spune: "Iată, toate s-au făcut noi". Minunată este frumusețea sfinților, pentru că, dacă în trup fiind și mergând printre oameni, puteau ajuta cu rugăciunea lor pe mulți, fiind prezenți doar într-un singur loc, iată, după moarte, Dumnezeu le dă această posibilitate de a fi împreună cu noi...

Parintele Constantin Necula

Sfântul Dumitru Izvorătorul de Mir 26 octombrie

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie a trăit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian Galeriu (284- 311) și era fiul voievodului cetății Tesalonicului, botezat în taină de părinții săi, de frica cruntelor prigoane împotriva creștinilor.

Și îl învățau părinții în camera cea ascunsă a palatului lor toate tainele sfintei credințe, luminându-i cunoștința despre Domnul nostru Iisus Hristos, precum și milostenia cea către săraci, săvârșind faceri de bine, celor ce trebuiau. Și așa, Dimitrie a cunoscut adevărul din cuvintele părinților săi, dar, mai ales, a început a lucra într-însul darul lui Dumnezeu. Și tânărul creștea cu anii și cu înțelepciunea, urcând ca pe o scară, din putere în putere. Și, ajungând la vârsta cea mai desăvârșită, părinții lui s-au dus din vremelnica viață, lăsând pe tânărul Dimitrie moștenitor nu numai al multor averi, ci și al bunului lor nume.

Deci, Maximian împăratul, auzind de moartea voievodului Tesalonicului, a chemat la dânsul pe fiul acestuia și, cunoscându-i înțelepciunea, l-a făcut voievod în locul tatălui său. Și a fost primit Sfântul cu mare cinste de cetățeni, iar el cârmuia cu multă vrednicie poporul, propovăduind pe fața dreapta credință și aducând pe mulți la Hristos.

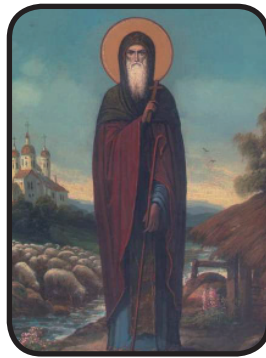
Deci, nu după multă vreme, a cunoscut împăratul că voievodul Dimitrie este creștin și s-a mâniat foarte. Drept aceea, întorcându-se biruitor dintr-un război cu sciti, Maximian a poruncit să se facă praznice în fiecare cetate, în cinstea zeilor, și a venit împăratul și la Tesalonic. Și, Dimitrie fiind întrebat, de sunt adevărate cele auzite despre dânsul, a răspuns cu îndrăzneală, marturisind că este creștin și a defăimat închinarea păgânească. Și îndată, împăratul a poruncit să-l închidă în temniță, până la încheierea jocurilor în cinstea venirii sale.

Și se bucura împăratul, mai ales, văzând pe un luptător vestit. Lie vandal de neam, înalt, puternic și înfricoșător la chip, că se

lupta cu cei viteji și-i ucida, aruncându-i în sulite. Deci, era acolo un tânăr creștin, anume Nestor, cunoscut Sfântului Dimitrie. Acesta, văzând pe Lie ucigând fără cruțare pe oameni, mai cu seamă pe creștini, s-a aprins de râvnă. Și vrând să se lupte cu Lie a alergat la Sfântul, în temniță, cerând de la dânsul rugăciuni și binecuvântare ca să-l poată birui pe acel ucigaș de oameni. Și, însemnându-l cu semnul crucii pe frunte, Sfântul i-a zis: "Du-te și pe Lie vei birui și pe Hristos vei mărturisii!"

Deci, intrând în luptă cu Lie, Nestor a strigat: "Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mi!" Și îndată, trântându-l jos pe Lie, l-a omorât. Și s-a întristat împăratul de moartea lui Lie. Aflând însă că Sfântul Dimitrie este cel care l-a îndemnat pe Nestor să se lupte cu Lie, împăratul a trimis ostași, poruncindu-le să-l străpungă cu sulitele pe Sfântul, în temniță, că a fost pricina morții lui Lie. Și aceasta, făcându-se îndată, marele Dimitrie și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Și s-au făcut la moaștele lui multe minuni și prea slăvite tămăduiri.

Sfântului Dimitrie cel Nou 27 octombrie

Născut la începutul veacului al XIII-lea, într-o familie de țărani din satul Basarabov, în sudul Dunării, aparținând în vremea aceea regatului Bulgariei, Sfântul Dimitrie a purtat din fragedă pruncie lupte acerbe pentru a dobândi o viață virtuoaasă, în post și rugăciune. Într-o zi, pe când se dusesse să pască a călcat pe un cuib acoperit de ierburi și a strivit puișorii care se aflau în el. Profund mâhnit, s-a hotărât, spre pocăința, să lase desculț timp de trei ani, fie iarnă, fie vară, piciorul care strivise cuibul, faptă considerată de el a fi ca o crimă.

Apoi s-a atașat unei comunități monastice, iar după ce a ucenicit cele ale ascultării, s-a retras în pădure unde și-a statornicit adăpostul într-o peșteră, aproape de râul Lom, neștiut de oameni

și aducând, zi și noapte rugăciunile și lacrimile sale ca ofrandă lui Dumnezeu. Cunoscând dinainte ziua morții sale, s-a întins între două lespezi de piatră și și-a dat în pace sufletul lui Dumnezeu.

Au trecut ani mulți și lumea uitase de existența acestui pustnic, până într-o zi, când - la trei veacuri după moartea Sfântului - o inundație a făcut ca apele râului să urce până la peșteră. Curentul a ridicat lespezile de piatră și a purtat cu el, îngropat în noroi, trupul rămas nestrucăt. După alți o sută de ani, Sfântul îi apără în vis unei fetețe bolnave de duh necurat, poruncindu-i să ceară părinților ei s-o ducă la malul râului, pentru a-și afla tămăduirea. De cum s-a aflat această veste, o mare mulțime de oameni, în frunte cu clericii din episcopie, a însoțit familia feteței până la locul în care, mai înainte, locuitorii observaseră deja o lumină misterioasă și credeau că este o comoară. S-au pus pe săpat și, de îndată, au descoperit trupul Sfântului, întreg și strălucind de harul Duhului Sfânt. Fetița se vindecă pe loc. Trupul Sfântului fu transportat cu mare cinste până în satul Basarabov, unde alte vindecări se petrecură. Atunci, poporul veni din toate părțile să cinstească moaștele Sfântului...

Spre sfârșitul războiului ruso-turc (1774), armata rusă ajunsese în preajma satului Basarabov. Generalul Piotr Saltikov porunci ca moaștele Sfântului Dimitrie să fie transportate în Rusia, spre a le pune la adăpost de o eventuală profanare de către turci. Atunci când cortegiul a ajuns la București, un creștin evlavios, Hagi Dimitrie, care era prieten cu generalul, îi ceru acestuia să lase românilor moaștele Sfântului lor compatriot, spre mângâiere după toate durerile pricinuite de război. Generalul Saltikov fu de acord și a luat numai o mână a Sfântului pe care a trimis-o la Lavra Pecerska de la Kiev. Trupul Sfântului Dimitrie, întâmpinat cu mare alai, a fost așezat, în zilele Preasfințitului mitropolit Chir Grigorie, în biserica cea mare a mitropoliei de la București... De atunci, având în vedere și numeroasele minuni săvârșite, el este cinstit ca protector al orașului și al întregii Românie.

În fiecare an, la 27 octombrie, o mulțime imensă se adună la București pentru a prăznui, timp de trei zile, sărbătoarea Sfântului Dimitrie cel Nou și ca să cinstească neprețuitele-i moaște, din care izvorăște mereu o mireasmă delicată.

din Viețile Sfinților / internet

Despre Sfinți și sfințenie

“Sfinții sunt remarcabili nu ca niște eroi sau specialiști pe care este greu să îi înlocuiești, ci prin această forță spirituală, prin forța iubirii, a rugăciunii pentru oameni, care este în ei, mai mult decât prin faptele lor.

Nu fapta umană în sine, ci puterea lui Dumnezeu care strălucește în faptele lor și din ei înșiși, îi face transparentei lui Dumnezeu, Care face să iradieze capacitățile lor umane înrădăcinate în lumina dumnezeiască.

Sfințenia este manifestarea îndumnezeirii omului. Importanța minunilor ține de faptul că ele sunt semne ale transparenței, ale luminii, ale bunătății lui Dumnezeu arătate în sfinți. Bunătatea este o forță penetrantă care depășește forța legii. Sfântul iradiază lumina lui Hristos Cel înviat. Sfințenia este totdeauna o iradiere a lui Dumnezeu Care S-a arătat pe Sine mai presus de legi în Cel înviat și care este și cu noi într-o lepădare de Sine, într-o participare la suferințele noastre. De aceea, această participare își găsește sensul culminant în bucuria Învierii.

Sfinții trăiesc în viața lor pământească transparența Învierii care desăvârșește legile naturii. (...) Sfinții arată în viața lor sfințenia lui Dumnezeu. Ei sfințesc în ei înșiși numele lui Dumnezeu prin rugăciune, apoi îl arată în mod transparent prin purtarea lor.

Creștinii se uită în calendar pentru a vedea care este sfântul zilei și îi aduc rugăciuni. În acea zi ei își așează viața sub oblăduirea sfântului și caută să imite cum pot virtuțile acestui sfânt, simțindu-se ocrotiți de rugăciunile lui. Sunt venerați de asemenea și cei care au murit în sfințenie, care au făcut totul pentru dănuirea Bisericii, care și-au dat viața pentru Dumnezeu, au iradiat în lumina lui Hristos și ne-au lăsat prin aceasta o Biserică vie.

Fără sfinții din trecut, Biserica n-ar fi ceea ce este, n-ar putea dănuia. Tradiția vie și prin aceasta Biserica însăși nu se poate menține fără o succesiune a sfinților. “Aduceți-vă aminte de înaintașii voștri” (Evr 13,7), spune Sfântul Apostol Pavel. Este recunoștința pentru toți cei care ne-au transmis Evanghelia.

Viața Bisericii nu a fost niciodată întreruptă pentru a reîncepe din nou. Sfinții sunt importanți și prin ceea ce ne transmit: și anume Biserica vie, în spiritualitatea ei, în forța sa spirituală și exemp-

lul lor. Îi venerăm pentru că sunt plini de Dumnezeu. Sunt oameni care au atins culmile cele mai înalte ale îndumnezeirii. Se interesează de uman așa cum se interesează de Hristos; sunt împreună cu Hristos așa cum sunt îngerii. Se spune că, împreună cu Hristos, îngerii au și ei un mare interes pentru mântuirea noastră. Sfinții, care sunt și oameni, o fac cu atât mai mult. Despre ei Sfântul Pavel spune că nu vor avea fericirea deplin decât împreună cu noi, când vom fi cu toții împreună. Ei se roagă pentru noi. Iar când ne rugăm pentru vrăjmași, ei se roagă cu și mai multă osârdie. De aceea cerem rugăciunile lor.

Exista trei aspecte ale acestei cinstiri: le suntem recunoscători pentru ceea ce ne-au transmis, pentru starea lor de îndumnezeire și pentru rugăciunile lor pentru noi. De aceea spunem totdeauna: “Sfinte... roagă-te pentru noi!” Nu le cerem mântuirea. Doar Maicii Domnului i-o cerem, spunând: “Mântuiește-ne pe noi.” Nu este vorba de mântuire în sensul în care ne-a dat-o Hristos, dar în viața noastră există atâtea greutăți, încât o rugăm să ne ajute, să ne dea posibilitatea să lucrăm pentru mântuirea noastră. Ea ne mântuiește în virtutea unirii ei desăvârșite cu Fiul Său, Mântuitorul nostru.

În aceasta constă cultul sfinților care iradiază, fiindcă iradierea lor ajunge până la noi.

Nu credem că există doua Biserici, o Biserică pământească și o Biserică cerească. Exista o singură Biserică care se prelungeste de pe pământ în cer. Nu suntem ruți de viața pământească pentru că avem privirile îndreptate, concentrate spre cer. Înaintăm spre lumea de dincolo luptând aici pentru a ajunge acolo încununați de prezența lui Hristos, a Duhului Sfânt în noi.

Aici creștem, aici trebuie să lucrăm, chiar și în viața socială, în perspectiva vieții de dincolo. Fără viața pământească nu putem crește. Este ceea ce fac sfinții. Făcând voia lui Dumnezeu, ei trăiesc “pe pământ ca în cer”.

Pr. Dumitru Staniloe.

Viata oricărui om poate deveni viața unui sfânt!

Mintea ta caută Sensul și încă nu știe drumul spre lăcașul Lui: inima omului. Acceptă și binecuvintează-ți calea și „povestea vieții” tale de până acum

pentru că tot ce ai lucrat și adunat în ea să devină „povestea mântuirii” tale. Știi, viața oricărui om poate deveni viața unui sfânt! Doar să vrea omul să-L primească pe Domnul ca Domn și Dumnezeu al vieții sale.

Da, a trecut vremea credinței „orbești” a copilului nevinovat! Iată, trece și cea a „îndoielilor” inerente adolescentului tras și chiar sfâșiat de puterile necunoscute care-i năvălesc ființa și-i răstoarnă adăposturile construite de copil. Nimeni nu poate trece senin prin această perioadă în care ne pomenim că „zestrea” părintească ne împovărează cu așteptări care nu sunt ale noastre, iar „oferțele” lumii” ne amețesc și descentrează...

Și cât de dureros e să crezi că nu ai decât două ieșiri: obediența sau revolta! Și să descoperi că ambele erau doar uși desenate cu creta pe ziduri groase de beton...

Și ce mângâiere când, revenind la Tatăl nostru Cel din Ceruri, descoperim că ne-a iubit mereu și că ne-a așteptat răbdător să învățăm să ne ascultăm dorul inimii.

De îndată ce ne îndreptăm atenția către înăuntru, către inima noastră, auzim, vedem, înțelegem ce căutăm aici, pe pământ, chiar dacă doar în „ghicitură”. Atunci ne vor ieși în Cale trimișii Lui pe care îi vom recunoaște, auzi, crede și urma pentru că sunt frații noștri mai mari, cei ce s-au întors înaintea noastră acasă, sau nici n-au plecat și nici nu s-au îmbolnăvit de invidie pentru rățacirea noastră... De la ei vom învăța să ne unim cu Domnul, Care ne va însoți în coborârea la iadul din noi pentru a călca moartea adunată și asumată cu moartea Lui și cu moartea noastră față de păcat și risipire în plăceri sau idealuri efemere.

Cum poți ajuta? Privind fiecare om viu care-ți apare sau este în calea ta, în viața ta, din această perspectivă: un pelerin, ca și mine, pe Cale. E o perspectivă din care vom auzi și înțelege vocea lăuntrică a iubirii și dăruirii de sine fără ascultarea căreia nu putem intra în Bucuria făgăduită nouă de Domnul!

Nu te teme că făcând voia Domnului, lăsându-te în voia Lui, poți deveni pasiv. E în noi o fantastică împotrivire la această lăsare și biruirea ei e o activitate intensă! Apoi, când depășim împotrivirea și ne lăsăm în această voie descoperim că e o lucrare, o împreună lucrare cu Dumnezeu. E și lucrare și odihnă. Merită să guști asta!

Maica Siluana Vlad

Pentru copii și nu numai.....

Într-un sat de greci din Asia Mică trăia o familie de oameni bogați pe nume Stavros și Teodora Tsalikis. Pe lângă moșii aveau și o prăvălie moștenită de la părinți. Ar fi putut duce un trai îmbelșugat, dar cum mâna Teodorei era mereu deschisă către cei sărmani, trăiau modest. Aveau trei copii: doi băieți și o fată. Într-o bună zi au năvălit turcii în sat, răscolind totul în cale. De frica acestora, sătenii s-au imbarcat pe corăbii și au pornit spre Grecia. Printre ei se afla și familia lui Stavros și a Teodorei. Au lăsat în urmă satul lor drag, casa, pământul, luând cu ei doar amintirile și o icoană de argint a Sf. Haralambie. Ajunși în Grecia s-au așezat în satul Farakla, unde au locuit într-o casă joasă cu multă umezeală. Băiatul mijlociu, Iacov, era din fire bolnăvicios. În sat nu avea mulți prieteni. Vecinii săi se jucau toata ziua în praf și vorbeau urât unii cu alții. Văzând acestea, Iacov s-a dat la o parte din calea lor.

În Grecia oamenii au ridicat mici bisericuțe din piatră, cu o încăpere mică unde așezau

icoana unui Sfânt drag. Iacov își petrecea vremea mai mult în preajma buncii sale. Seară de seară urcau dealul către bisericuța Cuvioasei Paraschiva. Își lua crengi de stuf și matura încăperea, apoi aprindea candela. Bunica îl iubea tare mult. Se întorceau acasă când luminițele sclipeau pe la ferestre. Dar Iacov suferea de o boală de piele la călcâi. Crăpăturile săpau răni adânci. La început a pus tot felul de alifii, dar în zadar. Pășea greu și copiii râdeau de el. Viața devenise un chin. Într-o zi mama sa, obosită de atâta treabă, îi zise:

- Copilul meu, mi s-a urât de picioarele acestea. Vei ajunge tu vreodată om ?

Lui Iacov i se strânse parcă inima, ar fi vrut să se ascundă undeva să nu mai fie pentru nimeni o povară. Cu o săptămână înainte de Rusalii, s-a zvonit prin sat că icoana Maicii Domnului, va fi adusă în satul vecin. Iacov s-a apropiat de mama sa și i-a zis:

- Mamă, dă-mi voie să merg cu sătenii în satul vecin să mă închin.

- Cum să mergi, copilule, atâta drum cu picioarele pe care le ai?, îi spuse mama.

În cele din urmă, mama, înduplecată de preotul satului, i-a dat voie.

Când zorile își desfășeau blând lumini-le, alaiul din sat a pornit la drum. După câțiva pași Iacov a simțit că-l lasă puterile. Șchiopăta de durere. Crăpăturile îi erau pline cu noroi, hârtiile prinse de acasă i se dezlipiseră de mult. Pășea cu greu. Au ajuns în satul vecin după două ore de mers pe jos. Icoana era așezată pe un scaun mare în mijlocul bisericii. După ce s-au închinat toți sătenii, șchiopătând, Iacov s-a apropiat de icoana.

- Maica Domnului, zise Iacov, mama s-a saturat de mine. Îi este tare greu. Te rog ajută-mă!

S-a ridicat convins că Maica Domnului auzise toată rugăciunea sa. Iacov se așeză lângă sătenii săi și-și scoase din traistă mâncarea. Către asfințit au pornit cu toții spre casă. La marginea satului, Iacov își șterse picioarele în iarbă și ce vede? În locul crăpăturilor erau doar niște linii albe. Maica Domnului făcuse pentru micuțul Iacov o minune pe care n-o va uita niciodată.

din Patericul pentru copii vol.2

INFORMAȚII

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

2 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg

5-8 sept. - participă la congresul de spiritualitate ortodoxă: „Omul-păzitor al creației” de la Mânăstirea Bose (Italia). Ține o conferință despre „Asceza, izvor de înnoire a omului și a creației”.

8 sept. - Nașterea Maicii Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Torino.

9 sept. - alături de Sanctitatea Sa, Patriarhul Irinei al Serbiei și de alți ierarhi, slujește Sf. Liturghie în catedrala din Sarajevo.

10-11 sept. - Participă la întâlnirea „Trăirea împreună este viitorul nostru”. Ține două referate: „Căutând omul, îl întâlnim pe Dumnezeu” și „50 de ani după Conciliul Vatican II: viitorul dialogului”.

14 sept. - Înălțarea Sf. Cruci - slujește Sf. Liturghie și predică la Bonn (Pr. Sebastian Suci). Se întâlnește cu D-I Dr. Vlad Vasiliu, Consul general la Bonn.

15 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la parohia sârbească din Köln cu prilejul întâlnirii anuale a tinerilor ortodocși din Germania.

16 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Aachen (Pr. Alexandru Pop).

21 sept. - animă Seara duhovnicească lunară de la Centrul eparhial.

23 sept. - împreună cu PS Episcop Sofian și un sobor numeros de preoți și diaconi,

slujește Sf. Liturghie la München cu prilejul hramului Centrului bisericesc. Hirotonește întru preot pe seama parohiei din Augsburg pe Diac. Ciprian Suci. Predică și participă la agapă.

26 sept. - participă la concertul susținut de corala preoților din Zaláu la Diaconia din Neuendetelsau și la recepția oferită de Prof. Rector Hermman Schönauer. Rostește o alocuțiune.

28-29 sept. - participă la lucrările Sf. Sinod.

30 sept. - împreună cu membrii Sf. Sinod, în frunte cu PF Patriarh Daniel, slujește Sf. Liturghie în Catedrala din București. Participă la festivitatea împlinirii a 5 ani de la intronizarea PF Patriarh Daniel..

Din agenda P.S. Episcop Sofian

2 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

8 sept. - Nașterea Maicii Domnului - slujește Sf. Liturghie și rostește cuvânt de învățătură în biserica St. Nikolai. Seara participă la Concertul susținut de corala Parohiei Bunavestire din Deva la München, la invitația Centrului Bisericesc.

9 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Traunreut. Participă la agapă și la concertul susținut aici de corala din Deva.

14 sept. - Înălțarea Sf. Cruci - slujește Sf. Liturghie și predică în Capela Sf. Siluan.

15 sept. - participă, la Nürnberg, la sărbătorirea nunții de argint a soților Doina și Harald Filippi.

16 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Gießen (Pr. Dorin Petrușe) cu prilejul hramului; participă la agapă.

17 sept. - vizitează pe Prof. Dr. Roland Berger în vederea dezvoltării strategiei pentru acțiunea de strângere de fonduri pentru construcția bisericii.

23 sept. - împreună cu ÎPS Serafim slujește Sf. Liturghie și predică în biserica St. Nikolai, cu prilejul hramului Centrului Bisericesc. Participă la agapă.

24 sept. - Sf. Siluan Atonitul - slujește Sf. Liturghie în Capela Sf. Siluan.

27 sept. - împreună cu un grup de prieteni și susținători ai Centrului Bisericesc, începe un pelerinaj la Sf. Munte Atos.

30 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Schitul Românesc Prodomul.

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)
Bankverbindung: Liga Bank EG
Kontonr.: 116 78 04 BLZ: 750 903 00